

steren ogsaa bemyndiges til at ophæve den Forpligtelse, som paahviler Fredsskovene, at de ikke kunne udstykkes i mindre Stykker, saa vidt jeg husker, ikke i Stykker paa under 100 Tdr. Land. Thi i mange Tilfælde hører der jo til større Landejendomme en saadan Fredsskov, og naar denne Bestemmelse skal ske Fyldest, er det meget vanskeligt for en Udstykningsforening at købe en saadan Ejendom, som dog maaske ellers var vel egnet til Udstykning. Jeg kan heller ikke indse, at der kan være noget til Hinder for at tillade, at en Skov med Fredsskovforpligtelse maa udstykkes i mindre Parceller, naar denne Forpligtelse fremdeles kommer til at paahvile hver enkelt Parcel. Man sikrer dog Skovenes Fremtid bedre ved, at der gives Tilladelse til Udstykning, end dersom man mod en kontant Udbetaling ophæver selve Fredsskovforpligtelsen, hvad der undertiden kan ske. Idet jeg anbefaler det foreliggende Lovforslag, tillader jeg mig at henstille til den højtærede Minister og det eventuelle Udvalg at tage disse Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse.

Kierkegaard: I de Bemærkninger, som ledsage det foreliggende Lovforslag, er der af Finansministeren oplyst, at der ved Udgangen af Februar Maaned 1911 er blevet ydet 5 Laan til Udstykningsforeninger til samlet Beløb 158,000 Kr., hvoraf 118,100 Kr. ere tilbagebetalte, og 93 Laan til Parcellister til samlet Beløb 176,582 Kr. Der er saaledes kun anvendt en ringe Brøkdel af den Million, som ved Lov Nr. 105 af 6. April 1906 blev stillet til Raadighed i den femaarige Periode. Lovens Modstandere fra 1906 ville maaske deri se en Bekræftelse af Paastanden om, at Lovens Værdi vilde blive lig Nul, maaske ikke en Gang det Papir værd, hvorpaa den er skreven. Jeg har dog en anden Opfattelse og søger ligesom det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) Grunden til dens ringe Anvendelse deri, at der nødvendigvis maa hengaa en Tid, inden Befolkningen til fulde forstaar at drage Nytte af det Tilbud, her er givet. Der er imidlertid Egne her i Landet, som have skyndt sig at drage Nytte af Loven, og til disse hører den, hvis Befolkning jeg har den Ære at repræsentere her. Det ville ærede Medlemmer sikkert indrømme, naar jeg oplyser, at af de nævnte 5 Foreningslaan ere de tre gaaede til den Del af Thisted Amt, som ligger fra Thisted By og Syd paa, ligesom ogsaa Halvdelen af Laanebeløbet er gaaet til Thy. Hertil vil jeg føje, at netop i de allersidste Dage har Udstyk-

ningsforeningen erhvervet Finansministerens Anerkendelse af Køb af en Ejendom, som var skikket til Udstykning; Ejendommen er købt, er bleven udstykket, og Parcellerne ere for et Par Dage siden paa en ganske enkelt Undtagelse nær allerede bortsolgte, men uden at Laaneforholdene dog ere berigtigede. Uden nu i mindste Maade at ville paastaa, at mine Landsmænd skulde være særlige Specialister i Anvendelsen af denne Lov, tør jeg maaske med en klædelig Beskedenhed sige, at de have indhøstet en Del Erfaringer paa dette Omraade, og som deres Repræsentant ønsker jeg at knytte nogle faa Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, idet jeg skal omtale et Par Ændringer, jeg kunde ønske foretagne i Lovforslaget. Jeg skal gøre det saa kort som muligt, thi personlig er jeg ingen Ynder af lange Taler.

Jeg vender mig først til § 5, i hvis første Stykke Renten omhandles. I Modsetning til det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Poul Christensen) har jeg under de nuværende stramme Forhold paa Pengemarkedet ingen Indvending mod, at Renten er forhøjet fra 3 til 4 pCt. Jeg har saa meget mindre Grund dertil, som hverken den nugældende Lov eller det foreliggende Forslag kræver, at Parcellaantagerne skulle være ubemidlede. Disse kunne jo meget godt være velstillede Folk, og jeg synes ikke, der er nogen Grund til, at Staten skal yde saadanne Tilskud i Form af et Rentetab for Statskassen. Hertil kommer — det maa indrømmes —, at et 2det Prioritetslaan til 4 pCt. med mindst 10 Aars Opsigelse er i Virkeligheden et overordentlig billigt Laan. Jeg er derimod ikke ganske sikker paa, at de fem Aars Afdragsfrihed bør blive staaende. Jeg nærer den Tro, at det vilde være bedre for Laantagerne, om Afdragsprocenten kunde nedsættes fra $\frac{3}{4}$ til $\frac{1}{2}$. Nu ved jeg selvfølgelig godt, at Afdrags-tiden derved vilde blive længere. Men paa den anden Side vilde de indvundne fem Aar forkorte den i nogen Grad, og nogen særlig afskrækkende Forskel vil det ikke blive. Jeg savner Hjælpemidler til i Øjeblikket at konstatere den derved fremkommende Forskel i Afdragstiden og henstiller derfor blot Tanken til den højtærede Ministers og det kommende Udvalgs Overvejelser.

Derimod findes der i samme Paragraf, sidste Stykke, en Bestemmelse, som — det har Erfaringen vist efter mit Skøn — bør forandres. Jeg sigter til sidste Punktum,